

разкъравени пети. Влѣзълъ той въ царската стая, поклонилъ се и останалъ съ преклонена глава.

— Старче, посвири ми, та дано, като слушамъ свирнята, да забравя болката, която ме мори, — казалъ царьтъ.

Раздвижили се лжкътъ. Разлѣли се омайнитѣ звуци... заслушалъ се царьтъ... забравилъ болката.

Когато старецътъ свършилъ пѣсенята, царьтъ дигналъ глава и го попиталъ:

— Азъ виждамъ, че лицето ти сияе отъ щастие, а щастливъ ли е човѣкъ, нѣма нужда отъ нищо, но пакъ моля те, кажи ми съ какво да те възнаградя. Твоята музика приспа болката ми поне за единъ часъ! Ти ще останешъ при менъ за винаги, ако се согласишъ.

— Царю, отвърналъ чужденецътъ старецъ, — достатъчна ми е наградата, която ти ми оказа съ своето гостоприемство. Азъ нося въ душата си всичкото земно щастие. Даде ми го Единъ, когото азъ срѣщнахъ далеко отъ тукъ въ Иерусалимскитѣ землища. Около Него се трупаха безброй хора. Той имъ приказваше на езикъ, който галѣше душата. Азъ бѣхъ слѣпецъ, свирѣхъ по кръстопътищата. Чухъ, че този човѣкъ мъртви възкресявалъ, болни изцѣрявалъ. Сърдцето ми затрептѣ. Хвърлихъ всичко и съ прострѣни ржце се спуснахъ къмъ Него. Тичахъ по гласа Му, спѣвахъ се, падахъ, ста-

вахъ. Когато бѣхъ вече до Него, почувствахъ, че нѣщо стана съ мене. Прѣститѣ ми седопрѣха до крайчеца на Неговата дреха — бѣла, слънчева; азъ я видѣхъ! Видѣхъ, царю, така, както виждамъ тебе сега! Видѣхъ очитѣ Му, сини, като небето! Видѣхъ коситѣ му, меки и златисти, немирни, като вчерника.

— Къде е сега този човѣкъ? Още съ влизането ти, азъ почувствувахъ, че надежда, влиза въ душата ми!

Старецътъ му разправилъ всичко подробно.

Стегнали се царскитѣ куриери и тръгнали да търсятъ Царя на милосърдието. Следъ дълъгъ пжтъ тѣ стигнали въ Иерусалимъ. Тамъ намѣрили Назарянина и му предали царското послание. Царьтъ Го молѣше да тръгне съ тѣхъ, за да го изцѣри.

Но Иисусъ позна вѣрата му. Взе една кърпа, нарисува на единия ѝ жгълъ Своя образъ и я даде на царскитѣ хора.

— Царьтъ прати за тебе, милостиви човѣче. Той те моли съ насъ да тръгнешъ. Ела, ние пакъ тука ще те върнемъ.

— Занесете му тая кърпа. Въ нея е неговото здраве и щастие, — тихо промълви Иисусъ. Идете съ миромъ!

Върнаха се тѣ. Палатитѣ бѣха все така тжжни и глухи. Чуваше се само свирнята на стареца-скиталецъ. Влѣзе запъхтенъ първиятъ куриеръ и подаде сгннатата кърпа на царя.